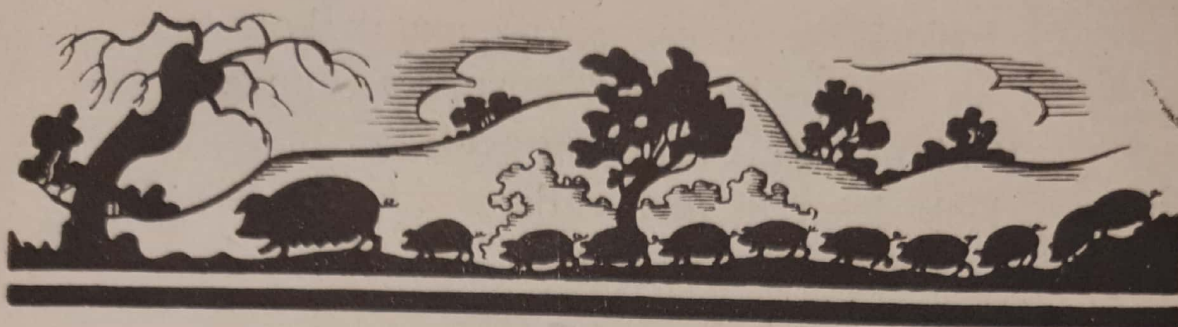

LAV I KRMAČA

U prašumi nekoj, sred svakakva življa
Našla se jednoć i krmača divlja.
Našla tu se svinja, u čem nije bila,
Te stala baš zato svog svinjskog rila
Svud trage zabadat. — I poče da ruje,
Da njuška, da traga, da grdi, da psuje —
A prašćići njeni, desetak na broju,
I rokću i ruju uz majčicu svoju.

Tako do lava.

Pred spiljom na suncu kralj pustinje spava.
A do njega lavić. Te šapicom gibkom
Poskakuje vješto za tanašnom šibkom.
I krasan je mališ: ko zrnašce jedar,
I snažan, i gibak, i žustar, i vedar.
Al neka je liepo od suhoga zlata,
Kad krmača hoće i traži inata!

Prikuči se lavu i roknu mu drzko:
— A nije li vama, gospodine, mrzko,
Što morate čuvat tog jedinog sina,
Dok deset ih ima valjana živina?

U čudu se prene moj lave od sna
I pridiže glavu — a što drugo zna?
(Jer ako se hoćeš vlastodržcem zvati;
Tad odgovor moraš i krmači dati!)
Pa na noge skoči i uzpravi stas,
A gorom i dolom zatutnji mu glas:

— Iš tragom bez traga, ti njuškalo jedno,
Što lavljega nisi ni pogleda vriedno!
Ti sinove krmke na čopore gojiš,
I što ih je više, to gordije brojiš.
Ja uzgajam sina i ponos mi sav,
Što jedan je samo, al zato je lav.

123456